

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Mgr. Bc. Ing. M. P.**
bytem X
zastoupen JUDr. Janem Klailem, advokátem
sídlem Lukavická 22, Plzeň

proti
žalovanému: **Velitel vzdušných sil**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2024, č.j. MO 35145/2024-3031,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce, voják z povolání, požádal v srpnu roku 2008 velitele svého vojenského útvaru o doplacení platu za období, kdy byl určen k plnění úkolů služeb LZS a SAR (letecké záchranné služby, resp. letecké pátrací a záchranné služby). Příslušný služební orgán nejprve žádosti žalobce nevyhověl, poté jí po zrušujících rozsudcích soudu částečně vyhověl a přiznal žalobci odměnu za práci přesčas spolu s úrokem z prodlení, také toto jeho rozhodnutí bylo následně (rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1.7.2021, č.j. 62 Ad 23/2019-76) zrušeno. Věci se poté zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že rozdělení směn LZS a SAR (12 hodin výkonu služby a na ně navazujících 12 hodin formálně označovaných jako služební pohotovost, přičemž materiálně šlo také o výkon služby) bylo čistě formální a účelové a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce šlo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích). Žalobce tedy splnil všechny podmínky pro to, aby mu byl plat dorovnán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2022, č.j. 4 As 261/2021-33).
2. Rozhodnutím ze dne 4.8.2023, č.j. MO 586006/2023-2427, ve znění rozhodnutí ze dne 17.8.2023, č.j. MO 610441/2023-2427, proto velitel VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Olavou, ve výroku I. žádosti žalobce vyhověl a přiznal mu doplacení hrubého platu a odpovídající úrok z prodlení. Výrokem II. pak rozhodl tak, že nároky za dobu do 30. 6. 2005 jsou dle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), promlčeny. Výrokem III. pak rozhodl o nevyhovění žádosti žalobce o rozšíření nároku za období po roce 2008 s odkazem na samostatné správní řízení. Nyní napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce proti výrokům II. a III. zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu potvrzeno.

II. Žaloba

3. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí včasnou žalobu. Uvádí, že plat mu byl krácen úmyslně, neboť mu byla nařízena nepřetržitá 24hodinová služba a naopak, nikdy mu nebyla nařízena služební pohotovost navazující na 12hodinovou službu. Nařídít takovým způsobem služební pohotovost by ostatně ani nešlo, neboť by nebylo možné dodržet stanovenou dobu odpočinku a provést stanoveným způsobem letovou přípravu. V době výkonu služby LZS nebo SAR nadto posádka vrtulníku podléhá jinému velení než v době služební pohotovosti.
4. Podle žalobce je mimo jakoukoliv pochybnost, že příslušný velitel věděl, že jednotlivým vojákům vyplácí finanční plnění (plat a jeho jednotlivé složky) v rozporu s jeho vlastními rozkazy. Z toho vyplývá jednoznačný úmysl správního orgánu příslušného vojáka poškozovat. Žalobce odkazuje také na zvukový záznam, na němž velitel popisuje danou praxi a uvádí, že jestli se podle ní někdo nechce řídit, nechť se přihlásí a může být převeden na jinou práci, přičemž řešit situaci s právníky, s ministryní nebo se sdělovacími prostředky nemá smysl. To žalobce označuje za nátlak. Je tedy zřejmé, že jednání služebních orgánů je zaviněné.
5. Služebními orgány dovozené promlčení je dle žalobce v rozporu s dobrými mravy. Žalobce cituje četnou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. V nynější věci resort obrany nasadil veškeré možné orgány s jediným cílem – poškodit žalobce, resp. vynaložit veškeré Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

úsilí k tomu, aby žalobce nabyl dojmu o legalitě nezákonného jednání a snad se i vzdal dožadování se svých nároků. Námitka promlčení by podle žalobce neměla sloužit k zajištění nedotknutelnosti nezákonně získaného prospěchu oficiálně nazvaného „ekonomickou racionalizací pracovních zdrojů“, jež bylo motivem jednání služebních orgánů od samého počátku.

6. Žalobce se tedy domáhá náhrady úmyslně způsobené škody, přičemž v úvahu by přicházelo také posouzení nároku coby vydání bezdůvodného obohacení. Ze státního rozpočtu byly určeny finanční prostředky kromě jiného pro účely hrazení protihodnoty za vykonané služby. Pokud armáda postupovala tak, že část těchto finančních prostředků si v rozporu s vlastními rozkazy ponechala, pak se na úkor vojáků bezdůvodně obohatila.
7. Žalobce dále uvádí, že rozšíření žádosti ze dne 5.10.2011 je ve spise založeno, včetně připojeného soupisu služeb za období po 1. 9. 2008, ve spise jsou založena i navazující vyjádření, a nemůže být pochyb o tom, že podání ze dne 5.10.2011 bylo učiněno. O tomto rozšíření nebylo podle žalobce rozhodnuto, tvrdí-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že o tomto rozšíření bylo rozhodnuto v samostatném řízení, pak žádné takové rozhodnutí spisem neprochází, ani není žádného důkazu o tom, že bylo vydáno, takový postup by nebyl podle žalobce ani správný.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí (a výroky II. a III. prvostupňového rozhodnutí) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvádí, že žalobce svůj nárok uplatnil žádostí podanou dne 12.8.2008. Nárok na plat za období před 1.7.2005 je proto podle § 161 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání promlčen. Žalovaný vycházel ze závěrů předchozího rozsudku zdejšího soudu v této věci, podle něhož nelze dovozovat, že služební orgány měly v úmyslu žalobci způsobit škodu. V témže rozsudku zdejší soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce nemravností uplatněné námitky promlčení. Dle žalovaného věc nelze znovu projednat pro překážku věci rozsouzené, a i kdyby tomu tak nebylo, žalovaný se řídil závazným právním názorem zdejšího soudu.
10. Pokud jde o žalobcem tvrzené rozšíření jeho žádosti ze dne 5.10.2011, to bylo postoupeno veliteli VÚ 8407 Kbely, další dokumenty žalovaný nedohledal, je však zřejmé, že o (domnělém) rozšíření žádosti probíhalo samostatné řízení před jinými orgány.
11. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu odmítl, popřípadě jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s. rozhodl zdejší soud bez jednání.
13. Žaloba není důvodná.
14. V nyní posuzované věci není sporu o tom, že nárok žalobce je v základu oprávněný. To již vyřešily správní soudy v minulosti a ani žalovaný nevystavěl napadené rozhodnutí na opačném názoru. Spor je v rozsahu uplatněných žalobních bodů veden výhradně o to, zda je nárok žalobce za období do 30.6.2005 promlčen či nikoli.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

15. Ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce svůj nárok uplatnil v srpnu 2008. To ani žalobce v žalobě nezpochybnuje. Pokud jde o otázku charakteru žalobcova nároku, pak žalobce v žalobě opakovaně zmiňuje, že mu služební orgány „úmyslně způsobily škodu“, a domáhá se náhrady škody, případně vydání bezdůvodného obohacení, takto však podle zdejšího soudu žalobcův nárok kvalifikovat nelze. Uplatněný nárok totiž vychází, zjednodušeně řečeno, ze skutečnosti, že za plnění úkolů služeb LZS a SAR v letech 2005-2008 byl původně žalobci vyplacen plat za 12 hodin výkonu služby a dále 50 % platu za 12 hodin služební pohotovosti. Žalobce ovšem po celou dobu konal řádnou službu, za jejíž výkon mu náležel plat v plné výši včetně příslušných příplatků. Jedná se tudíž o nárok na plat a jeho příslušenství dle § 66 a násl. zákona o vojácích z povolání ve spojení se zákonem č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech. Rovněž Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 19. 4. 2022, č. j. 10 As 334/2021-64, charakterizuje daný nárok jako platový nárok (bod 23). Z ničeho neplyne, že by žalobci byla zároveň způsobena škoda ve smyslu právních předpisů upravujících náhradu škody. Je pochopitelné, že žalobce se cítí být postupem služebních orgánů „poškozen“ a nevyplacení části platu vnímá jako „újmu“. Předpokladem vzniku povinnosti k náhradě škody je ovšem kromě protiprávního jednání spočívajícího v porušení právní povinnosti také způsobení škody (§ 2909 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; obdobně předchází právní úprava), kterou nelze ztotožňovat s primární právní povinností. Např. pro náhradu škody vzniklé porušením smlouvy obecně platí, že nárok na náhradu škody vzniká paralelně vedle povinnosti plnit. Neplatí tedy, že porušení povinnosti vyplatit plat nebo mzdu ve stanovené výši (resp. porušení povinnosti plnit v penězích) zakládá nárok na náhradu škody ve výši nevyplacené části.
16. Žalobci pak zjevně nevznikl ani nárok na vydání bezdůvodného obohacení. V nynějším případě nebylo plněno bez právního důvodu ani na základě neplatného právního úkonu (§ 163 zákona o vojácích z povolání). Jak uvádí žalobce, příslušná rozpočtová kapitola obdržela finanční prostředky určené mimo jiné na zabezpečení platu vojáků z povolání. Sám žalobce ovšem žádné plnění bez právního důvodu (na jehož vydání by mu z tohoto titulu vznikl nárok) žalované ani státu neposkytl.
17. Podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *nestanovuje-li tento zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *jde-li o opětovné plnění, činí lhůta k uplatnění nároku na jednotlivá plnění 3 roky od jejich splatnosti*.
18. Jak upozorňuje žalovaný, otázkou promlčení se zdejší soud již zabýval v předchozím rozsudku týkajícím se nynějšího nároku (zmiňovaný rozsudek ze dne 1.7.2021, č.j. 62 Ad 23/2019-76), neboť žalobce uplatnil obsahově obdobnou námitku, včetně odkazů na judikaturu, již v předchozí žalobě. To však nezakládá překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Tato překážka vzniká pouze v případě totožnosti předmětu řízení, tj. pokud nový návrh směřuje proti totožnému správnímu rozhodnutí. V nynější věci žalobce napadá jiné rozhodnutí, které bylo vydáno poté, kdy bylo původní rozhodnutí správním soudem zrušeno.
19. Dříve vyslovený právní názor zdejšího soudu je však relevantní z jiného důvodu. V případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 65 s.ř.s.) je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2019, č.j. 4 As 3/2018-50, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „*v jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu*“ [nález ze dne 13.11.2007, sp.zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Správní orgán tedy je při vydávání nového rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s.r.s. Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem vysloveným při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke krajskému soudu při přezkumu nového rozhodnutí. (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2022, č.j. 1 Asz 16/2021-50). Výjimku představují pouze situace, kdy došlo v mezidobí ke změně podstatných skutkových či právních okolností.

20. Zdejší soud v předchozím rozsudku (ze dne 1.7.2021, č.j. 62 Ad 23/2019-76) uvedl, že „*promlčení nároku je v obecné rovině pravidlem, jehož prolomení musí být opravdu závažné a zejména spíše nezávislé na vůli příslušné osoby, nebo omezující její možnosti fakticky právně jednat (např. dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, účast v mezinárodní misi v místech se špatnou infrastrukturou apod.); z podání žalobce nic takového neplyne a není zjevné, že by mu v uplatnění jeho práva takto závažné skutečnosti bránily (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018, č.j. 6 Ad 31/2017-32). Proto zdejší soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o nemravnosti uplatněné námítky promlčení.*“ V nynější věci nejsou dány žádné okolnosti, pro které by bylo možné (potřebné) se od vyslovených závěrů odchýlit. Nejvyšší správní soud je nekorigoval (k tomu ani v souladu s dispoziční zásadou nedostal prostor, neboť žalovaný coby stěžovatel je pochopitelně nenapadl).
21. Žalobce poměrně obsáhle cituje z judikatury k otázce (ne)mravnosti uplatněné námítky promlčení. Předkládané závěry však přesvědčivě nespojuje se svou konkrétní situací. Z judikatury zejména plyne, že „*námítka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.*“ (nález Ústavního soudu ze dne 6.9.2005 sp.zn. I. ÚS 643/04). „*Dobрым mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námítky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.*“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.2.2011, sp.zn. 21 Cdo 85/2010, shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2014, č.j. 3 Ads 83/2013-39, nebo ze dne 2.3.2023, č.j. 9 As 81/2022-44). Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námítku promlčení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.2.2012, sp.zn. 23 Cdo 123/2011).

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

22. Žalobce argumentuje v tom směru, že služební pohotovost mu nebyla nikdy nařízena a služební orgány mu proto vyplácely nižší plat úmyslně (nejednalo o náhodu ani o omyl). To v zásadě odpovídá shora uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu v nynější věci, podle nichž rozdělení směn na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo čistě formální a účelové a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce se jednalo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích). To ovšem samo o sobě nemůže vést k rozporu námitky promlčení (resp. v nyní posuzované věci závěru žalovaného o promlčení nároku) s dobrými mravy. V opačném případě by nemohlo dojít k promlčení žádného nároku v případě úmyslného nesplnění jakékoliv právní povinnosti. Takto široce ovšem dle zdejšího soudu nelze korektiv dobrých mravů pojímat. Žalovaný pak se žalobcem nevede polemiku ohledně formy zavinění; pouze konstatuje, že dané formální rozdělení směn (a z něj vyplývající výplata platu) nebylo motivováno úmyslem služebních orgánů poškodit žalobce. Důvodem tohoto nezákonného postupu bylo primárně to, že z personálních důvodů nebylo jiným způsobem možné plnit všechny úkoly (to zdejší soud konstatoval již v předchozím rozsudku týkajícím se nároku žalobce).
23. Žalobce neuvádí žádný důvod, pro který by nebylo možné uplatnit u služebního orgánu platový nárok dříve. Neuvádí ani jiné konkrétní argumenty svědčící o tom, že služební orgán uplatněním námitky promlčení zneužívá právo. Pokud jde o poukaz žalobce na údajný nátlak služebních orgánů, ten žalobce dokládá pouze zvukovým záznamem ze dne 30.9.2008, který byl pořízen až po uplatnění nároku. Obecně přitom platí, že pro posouzení námitky promlčení jako výkonu práva v rozporu s dobrými mravy jsou bez významu okolnosti, které nastaly až po uplatnění práva (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2022, č.j. 2 As 114/2021-46, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.7.2010, sp.zn. 33 Cdo 126/2009). Ničím dalším žalobce tvrzení nátlak služebních orgánů neprokazuje.
24. Lze tedy shrnout, že námitku promlčení nároku žalobce (resp. závěr žalovaného o promlčení žalobcova nároku) neshledal zdejší soud v rozporu s dobrými mravy již v předchozím rozsudku ze dne 1.7.2021, č. j. 62 Ad 23/2019-76. V nynějším řízení nevyšlo skutkově ani právně najevo nic, co by vedlo k nutnosti dané závěry přehodnotit. Důvod zamítnutí odvolání proti výroku II. rozhodnutí velitele VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, ze dne 4.8.2023, č.j. MO 586006/2023-2427, tedy ob stojí.
25. Pokud jde o „rozšíření žádosti“ ze dne 5.10.2011, žalobce je toho názoru, že řízení „ve věci rozšíření žádosti“ nebylo nikdy delegováno na jiný služební orgán, který by o něm rozhodl. Žalovaný naproti tomu v napadeném rozhodnutí dovodil, že uskutečnění tohoto podání (žalovaný hovoří o podání ze dne 30.9.2011) nebylo ze strany žalobce doloženo, správním spisem neprochází, přitom na jeho existenci lze usuzovat z následných podání žalobce a velitele VÚ 2802 Olomouc; podstatné však je, že žalobce byl přinejmenším dne 24.5.2012 (podle kontextu zjevně opětovně) vyrozuměn o tom, že toto podání bylo postoupeno veliteli VÚ 8407 Kbely, který jej shledal nedůvodným. Žádost ze dne 5.10.2011 tedy podle žalovaného nebyla předmětem nynějšího řízení, byla předmětem posouzení velitele VÚ 8407 Kbely (a toho si žalobce musel být vědom, protože ve svém sdělení ze dne 12.6.2012 na vyrozumění velitele VÚ 2802 Olomouc reagoval).
26. Podle zdejšího soudu důvod zamítnutí odvolání proti výroku III. rozhodnutí velitele VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, ze dne 4.8.2023, č.j. MO 586006/2023-2427, který rozhodl o nevyhovění žádosti žalobce o rozšíření nároku za období po roce 2008

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

s odkazem na samostatné řízení poté, co rozšíření žádosti bylo postoupeno, ob stojí. Dovožuje-li v napadeném rozhodnutí žalovaný, že „rozšíření žádosti“ bylo posuzováno samostatně velitelem VÚ 8407 Kbely poté, co mu bylo postoupeno, že o jeho výsledku byl žalobce vyrozuměn (byť žalovaný připouští jistá procesní pochybení při postupování i při samotném vyrozumívání žalobce) a že se proti němu také mohl bránit, jak vyplývá z reakcí velitele VÚ 2802 Olomouc ze dne 24.5.2012 a ze dne 8.10.2012, a je-li napadené rozhodnutí vystavěno na názoru žalovaného, že za rozhodnutí o jeho podání ze dne 5.10.2011 pokládá vyrozumění velitele VÚ 8407 Kbely (jehož se žalobci dostalo vyrozuměním velitele VÚ 2802 Olomouc spolu s informací o tom, že podání bylo veliteli VÚ 8407 Kbely postoupeno), byť formálně vadné, pak žalobce nemůže být úspěšný s argumentem, že žádné samostatné rozhodnutí o jeho podání ze dne 5.10.2011 neprochází spisem (rozuměno spisem v nyní posuzované věci) a že není žádný důkaz o tom, že bylo vydáno. Z ničeho ani nevyplývá, že by byl žalobce ze strany služebních orgánů utvrzován v přesvědčení, že řízení v nyní posuzované věci se týká i žalobcova podání ze dne 5.10.2011 a že i o tomto podání bude rozhodováno; nároků ve vztahu k období po 30.9.2008 (jehož se mělo podání ze dne 5.10.2011 týkat) se netýkal žádný postup služebních orgánů v nyní posuzované věci, toto období nebylo předmětem žádného dokazování.

V. Závěr a náklady řízení

27. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. července 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

David Raus v.r.
předseda senátu